

[Gammelgaard]

kassernes stilling i det gældende skattesystem med hele overenskomstsituationen. Det vil altså sige, at man direkte over for en enkelt pensionskasse – og jeg går ud fra, at det også gælder de øvrige pensionskasser – har sagt, at hvis de pågældende ikke går ind på en ordning, hvorefter der overføres midler til betalingsbalanceerhvervene, sker der enten det, at folk bliver beskattet, eller også at de ikke kan få det pensionsbidrag, de hidtil har fået. Det kalder jeg i hvert fald trusler.

I øvrigt vil jeg sige til hr. Rahbæk Møller, at det er direkte forkert, når SF siger, at en 40 pct.s beskatning betyder, at man stadig væk ligger et stykke over inflationen, hvad angår tilvæksten i pensionsværdien. Hvis pengene er anbragt til en obligationsrente på 18 pct. og man tager de 40 pct. heraf, er vi nede på 10,8 pct. I øjeblikket ligger den gennemsnitlige løninflation på 11 pct., og det vil sige, at man med en 40 pct.s rentebeskatning som foreslået af SF og hr. Lykketoft får en negativ realrente, med andre ord at der i realiteten bliver tale om en stadig mindre værdi af de private pensionsordninger. Det er det, der er det afgørende, for så får man ikke befolkningen til at investere i private pensionsordninger.

Når der tales om, at det er de socialt velbeslåede, der har penge i livsforsikringsselskaber og pensionskasser, må det måske være mig tilladt at gøre opmærksom på følgende: der findes i øjeblikket (ultimo 1977) 1.647.000 pensionsordninger i livsforsikringsselskaberne og 165.000 i pensionskasserne. Den gennemsnitlige opsparede formue pr. police er 26.500 kr. Den gennemsnitlige årlige præmie er 2.500 kr. Det er klart bevist med de tal fra livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne, som jeg her citerer, at det er et bredt udsnit af befolkningen, der deltager i disse opsparinger.

Glistrup (FP):

Hr. Ivar Hansen, hr. Rahbæk Møller og hr. Gammelgaard var inde på det uværdige og skammelige i det, vi som folketingsmedlemmer har været tilskuere til igennem det sidste halve års tid med hensyn til regeringens forsøg på at få pensionskasserne til at gå ind på en ordning. Jeg vil gerne melde mig som fjerde hjul på den vogn, for i virkeligheden er det meget værre, end det er ble-

vet fremstillet, og helt anderledes end det, som skatteministeren søgte at strø sand på.

Sandheden er den, at regeringen i april måned i år ligefrem tilbød at indgå på en formelig aftale, klart og tydeligt udparcelleret i paragraffer, om, at regeringen forpligtede sig til, at skatterne på disse pensionskasser og livsforsikringsselskaber ikke ville blive skærpet i en nærmere, præcist angiven periode – så vidt jeg husker frem til d. 31. marts 1986 eller noget lignende – såfremt disse pensionskasser og livsforsikringsselskaber bare ville føje sig efter det, der under et middagsselskab ude hos økonomiministeren pludselig var blevet blomsten i regeringens økonomiske politik.

Det er simpelt hen noget, der i den grad ligger på kanten af det forfatningsmæssige, at en regering forpligter sig til, hvordan skatteudskrivningen skal finde sted inden for de kommende år, for det er kun folketings og det til enhver tid siddende folketings, som kan gå ind på det. Derfor synes jeg, det ville være rart, når vi første gang får lejlighed til at debattere dette i folketings – de konservative tog jo desværre den forespørgselsdebat tilbage, der skulle have været om emnet – at få fastslået, at folketings bestemt ikke kan være tjent med, at regeringen ved den slags forhandlinger forsøger at trænge sig ind på det, som er folketings suveræne og eneste afgørelsesområde. Jeg synes, dette skal med som supplement til de indlæg, der tidligere har været om dette emne.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg synes sandelig også, det var en interessant oplysning om regeringen, som ministeren nu benægter, at regeringen faktisk har truet pensionskasser og forsikringsselskaber på den indirekte måde, at man har lovet, der ikke ville komme nogen beskatning, hvis de fulgte disse retningslinjer. Der er ganske mange udsagn i presse osv., og hr. Gammelgaard nævnte ét, som så er forkert.

Nu fortsætter hr. Glistrup med at tale om det uværdige. Det ord har jeg også brugt, men jeg vil ikke kritisere regeringen i denne forbindelse. Det, der er uværdigt, er, at vi er bragt i en situation, hvor en regering er nødt til at optræde på en uværdig måde for at løse et problem. Den enkleste løsning var selvfølgelig, at den, når den ser, at der flyder milli-